

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: J. A., narozená X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Vojtěchem Dolinou
sídlem Lešetín IV/777, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
Odbor územního plánování a stavebního řádu
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti
osob zúčastněných: **I. Obec Hustěnovice**
sídlem Hustěnovice 92, 687 03
II. EG.D, a.s.
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno
III. CETIN a.s.
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9 - Libeň
IV. Ing. A. A.
sídlem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. KUZZL 26725/2021, sp. zn. KUSP 83899/2020 PŽP-KI,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2021, č. j. KUZZL 26725/2021, sp. zn. KUSP 83899/2020 PŽP-KI (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně proti společnému povolení vydanému Městským úřadem Uherské Hradiště, odbor stavebního úřadu a životního prostředí (dále je „stavební úřad“), č. j. MUUH-SŽP/29362/2020/KotL/B, sp. zn. Spis/5651/2020 26 ze dne 9. 10. 2022 (dále jen „společné povolení“). Stavební úřad rozhodl tak, že obci Huštěnovice (dále jen „stavebník“) vydal společné územní a stavební povolení na stavbu „Dětské hřiště s pumptrackovou dráhou, Huštěnovice“ na pozemcích parc. č. X. XA a XB v katastrálním území X (dále též „záměr“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně vlastní společně se svým manželem panem Ing. A. A. přiléhající pozemky na severozápadní straně záměru. Jedná se konkrétně o pozemky parc. č. XC, parc. č. XD, parc. č. XE a parc. č. XF, všechny v katastrálním území X (dále jen „pozemky žalobkyně“)
3. Žalobkyně v úvodní části žaloby podrobně shrnula skutkový stav a dosavadní řízení před správními úřady, na což navázala formulací vlastních žalobních bodů. Jako první namítla, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné a předchází mu vážná procesní vada, která má vliv na zákonnost rozhodnutí. Tuto procesní vadu spatřuje v tom, že ve výrokové části společného povolení je uvedeno, že počet vysazených listnatých stromů bude 39, ačkoliv čtyři z těchto stromů dle slov žalobkyně „*pravděpodobně vysazeny nebudou*“. To, že tyto stromy nakonec pravděpodobně vůbec nebudou vysazeny, dovozuje žalobkyně ze stanoviska Slováckých vodáren a kanalizací, a.s. (dále jen „vodárny“) č. 431/2020 ze dne 24. 3. 2020 (dále jen „vyjádření vodáren“), ve kterém vodárny upozorňují na existenci ochranného pásma kanalizace v blízkosti místa, kde mají být stromy vysazeny a podmiňují výsadbu vícero podmínkami.
4. Dle názoru žalobkyně je rozhodnutí založeno na nedostatečném zjištění skutkového stavu vedoucímu k nesprávnému právnímu hodnocení. Žalobkyně uvádí, že se úřady nedostatečně vypořádaly s posouzením institutu pohody bydlení a že stavební úřad nereflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).
5. Žalobkyně dále namítá porušení zásady rovnosti účastníků z toho důvodu, že správní orgány vytvořením bariéry šetřily pouze práva vlastníků rodinných domů v severní části záměru. Dle jejího názoru správní úřady přistupovaly k pozemkům žalobkyně odlišně,

neboť „odkázal[ý] pouze na nedostatečnou bariéru ze stávající zeleně“. Zásah do zásady rovnosti účastníků žalobkyně rovněž spatřuje v tom, že ostatní domy jsou od pumptrackové dráhy v násobně větší vzdálenosti než její pozemek.

6. V neposlední řadě žalobkyně v žalobě uvádí, že tvrzení žalovaného, že pumptrackovou dráhu nelze umístit jinak, je liché. Přesto se stavební úřad s tímto vyjádřením stavebníka ztotožňuje a žalovaný v napadeném rozhodnutí tento postup kvituje.
7. Žalobkyně upozorňuje též na to, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se stavební úřad nijak nezabýval vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OPVÚ“). Stavební úřad se dle jejího názoru pouze omezil na obecné závěry a odkazy na závazná stanoviska dotčených orgánů. Rovněž dle žalobkyně se stavební úřad nijak nezabýval problematikou bezpečnosti a veřejného pořádku.
8. Žalobkyně nakonec v žalobě uvádí, že velká většina nejbližších sousedů a vlastníků nemovitosti se záměrem nesouhlasí.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 8. 2021 uvádí, že se neztotožňuje s namítanou procesní vadou spočívající v nevysazení čtyř listnatých stromů v ochranném pásmu kanalizace. Žalobkyně se poprvé o této námitce zmiňuje až po koncentraci řízení. Nadto ji nepřisluší chránit zájmy vodáren.
10. Co se týče namítaného nedostatečného posouzení pohody bydlení ve vztahu k absenci ochranných prvků oddělujících stavbu od nemovitostí žalobkyně žalovaný uvádí, že toto žalobkyně namítá rovněž až po koncentraci řízení. Dále žalovaný uvádí, že se pohodou bydlení v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval, a to především ve vztahu k namítanému hluku z provozu stavby.
11. K námitce žalobkyně ohledně jiného umístění stavby žalovaný uvádí, že není role žalovaného, aby autoritativně zasahoval do žádosti a požadoval po stavebníkovi jiná řešení, neboť stavební úřad je předmětem řízení vázán a musí projednat žádost tak, jak mu byla předložena. Jiné řešení by stavební úřad mohl požadovat pouze, pokud by stavebníkem navrhované řešení nebylo v souladu s § 94o odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).
12. K námitce, že stavební úřad nijak neposoudil soulad záměru s OPVÚ, žalovaný uvádí, že se požadavky na zachování kvality prostředí a dalšími hledisky uvedenými v OPVÚ zabýval na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí ze kterých plyne, že je záměr v souladu s požadavky uvedenými v OPVÚ.
13. Nakonec k námitce neoplocení žalovaný uvádí, že daný záměr nepatří mezi stavby, které jsou uvedené v § 34c OPVÚ.
14. Dle žalovaného v průběhu společného řízení nedošlo k žádné vadě, která by zakládala nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.

IV. Replika žalobkyně

15. V replice ze dne 4. 2. 2022 se žalobkyně neztotožňuje s názorem žalovaného, že v řízení nedošlo k takovým vadám, které by zakládaly nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť

žalovaný dostatečně nepřezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Žalobkyně dále v replice znovu upozorňuje na rozpor mezi napadeným rozhodnutím a vyjádřením vodáren ve vztahu k výsadbě čtyř listnatých stromů a na nedostatečné posouzení institutu pohody bydlení ve světle judikatury NSS. Žalobkyně nakonec uvádí, že není žádným tajemstvím, že se s výsadbou stromů už ani nepočítá a že stavebník neavizoval obyvatelům záměr předem a nezorganizoval v místě stavby šetření, kterým by vytvořil prostor pro vytvoření diskuse mezi obyvateli a dotčenými vlastníky nemovitostí v okolí záměru. V úplném závěru repliky žalobkyně vyčísluje své náklady řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

K namítané procesní vadě v souvislosti s výsadbou stromů

17. Žalobkyně nejprve brojila proti procesní vadě, kterou spatřovala v rozporu výroku rozhodnutí stavebního úřadu se zjištěnými okolnostmi, v důsledku čehož má být výrok nepřesný, zavádějící a protiřečit si s podmínkami stavby. Čtyři stromy, které by měly být vysazeny v blízkosti pozemků žalobkyně, nejspíš nebudou vysazeny vůbec, neboť se mají nacházet na území ochranného pásma vodovodu.
18. Pro výsadbu stromu při pozemku žalobkyně je podle ní podstatné stanovisko vodáren, ve kterém vodárny upozorňovaly na existenci ochranného pásma vedení kanalizace v souvislosti s výsadbou stromů v severozápadní hranici stavby. Toto stanovisko respektováno nebylo, neboť správní orgány nevzaly v potaz nemožnost vysazení čtyř stromů, čímž nedojde k odclonění rušivých elementů těmito stromy tak, jak bylo zamýšleno v projektové dokumentaci. V replice žalobkyně uvádí, že není žádným tajemstvím, že se s výsadbou stromů už ani nepočítá.
19. Vodárny ve svém vyjádření uvedly následující: „*NESOUHLASÍME s výsadbou 4 ks listnatých stromů [...] na severozápadní straně dětského hřiště v ochranném pásmu kanalizace. Požadujeme výsadbu stromů včetně kořenového systému mimo ochranné pásmo kanalizačního zařízení, tj. ve vzdálenosti nejméně 1,5 m od líce kanalizace. K výsadbě požadujeme přizvat zástupce provozu kanalizací Uherského Hradiště, který musí polohu vysazovaných stromů odsouhlasit. Na místě může být dohodnuto použití zábrany proti prokořenění pro ochranu kanalizačního systému.*“
20. Společné povolení poté uvádí, že při provádění stavby musí být dodrženy požadavky uvedené ve vyjádření vodáren. Stavební úřad přípisem ze dne 25. 5. 2020 poučil účastníky o koncentraci řízení.
21. Jak správně upozorňuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 8. 2021, žalobkyně narušení pohody bydlení ve vztahu k absenci ochranných prvků (stromů) oddělujících stavbu od nemovitostí žalobkyně namítá až v žalobě. Žalobkyně v odvolání sice uvádí, že záměr snižuje kvalitu bydlení (čímž má patrně na mysli pojem pohoda bydlení nebo

obsahově stejný pojem kvalita prostředí), nikde se však nevyjadřuje ke snížení pohody bydlení v souvislosti s nevysazením předmětných čtyř stromů. Tato skutečnost je tedy namítána až po koncentraci řízení a napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné proto, že by se žalovaný k této otázce nevyjádřil.

22. Nadto zdejší soud doplňuje, že to, že stavebník stromy nakonec nevysází, je pouhá spekulace žalobkyně. Stavebník je dle společného povolení povinen tyto stromy vysázet. Dle vyjádření vodáren je stavebník pouze povinen změnit umístění těchto stromů a jinak zabezpečit, aby nedošlo k poškození kanalizace v souladu s tímto vyjádřením. Pokud žalobkyně uvádí, že není tajemstvím, že stromy nakonec stavebník vysazovat vůbec neplánuje, nemá soud tuto informaci za prokázanou.
23. Také není pravda, že by prvostupňový orgán stanovisko vodáren nijak nezvážil. Ve společném povolení je uvedeno, že se stavebník musí stanoviskem vodáren řídit. Z pohledu stavebního úřadu i vodáren je možné, aby stavebník stromy vysázel. Soudu z projektové dokumentace rovněž nepřipadá, že by výsadba stromu byla nerealizovatelná, stavebník bude pouze muset výsadbu přizpůsobit stanovisku vodáren.
24. Naopak v případě, že by stavebník výsadbu sporných čtyř stromů neprovedl, realizoval by stavbu v rozporu s projektovou dokumentací, resp. v rozporu se stavebním povolením.

K namítanému zásahu do pohody bydlení

25. Námitky proti narušení pohody bydlení jsou v případě podané žaloby poměrně podrobně uvedeny citací jak právní úpravy, tak i rozhodnutí Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. V textu žalobních bodů poněkud zaniká námitka nesprávnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazující na bariéru mezi stávající obytnou zástavbou a sportovním areálem vytvořenou prostřednictvím stromů mezi pumtrackovou dráhou a pozemky žalobkyně.
26. Z obsahu správního spisu, konkrétně z koordinační studie, která je součástí výkresů k žádosti o stavební povolení, je patrné, že stavebník kalkuluje pouze se zelení, která je na pozemcích parc. č. XA a XB, které jsou ve vlastnictví obce, resp. zeleň, která je na pozemcích žalobkyně v koordinační studii zachycena není. V té souvislosti soud zároveň z mapových podkladů vyplývá, že ochranné pásmo kanalizace na pozemky pozemcích parc. č. XA a XB nezasahuje. Uvedené plyne i z výkresu „SITUACE KN a sítí“, kde je opětovně zachycena pouze zeleň na pozemcích parc. č. XA a XB.
27. Odkaz na str. 9 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nehovoří o tom, v jaké kvalitě a v jakém stavu se stromy na pozemcích parc. č. XA a XB nacházejí. Stejně tak žalobkyně nedokládá, jaký je stav předmětných stromů, ani zda se jedná o zeleň na jejích pozemcích, nebo na pozemcích obce. Je nicméně patrné, že se clonou, kterou vytváří stávající zeleň, je v projektu kalkulováno jako s prostředkem oddělení stavby a sousedící obytné zástavby. Stav stromů, které se nachází na pozemcích parc. č. XA a XB je jistě něco, co se v čase může měnit, neboť je přirozeným stavem věcí, že zeleň podléhá času. Existence zeleně v místě je ale nesporná. Pokud se nachází na pozemku žalobkyně, tak je pouze na ní, zda bude chtít, aby nadále byla jejím prostřednictvím oddělena od areálu a v tomto smyslu ji udržovala. Obdobně v případě zeleně na obecních pozemcích je ale pouze na obci, aby udržovala zeleň v takovém stavu, který zajistí oddělení obytné oblasti od areálu.

28. Z mapových podkladů dále vyplývá, že zeleň na pozemcích parc. č. XA a XB má oddělovat pumptrackovou dráhu od pozemků žalobkyně p. č. XC, XD a XE, které jsou vedeny v katastru nemovitostí jako „zahrada“ se způsobem ochrany zemědělský půdní fond. Skutečnost, zda jsou tyto pozemky uvedeny v územním plánu jako součást ploch pro individuální bydlení, není z pohledu soudu nyní relevantní. Pozemky žalobkyně nejsou pozemky stavební, žalobkyně nedoložila, že by na uvedených pozemcích měla povolenou výstavbu rodinného nebo jiného domu. Stále tak platí, že žádný z vlastníků pozemků nemá právní nárok na „neměnnost poměrů“, které v místě panují. Jedinou stavbou, která by mohla být postižena hlukem a dalšími imisemi z provozu dětského hřiště a dráhy je tak dům žalobkyně na pozemku p. č. XF, jehož směrem je uložena výsadba stromů právě z důvodu dodatečného odclonění.
29. Soud proto v uvedeném neshledal porušení práv žalobkyně ať už věcné, nebo v rovině vypořádání jejích námitek.
30. V případě zásahů do pohody bydlení dále poukazovala žalobkyně na to, že ani dodržení všech ustanovení týkající se limitů hluku, odstupňovaných vzdáleností a jiná ustanovení obecně závazných předpisu, ještě neznamená, že byl splněn požadavek na pohodu bydlení.
31. Před vlastním vypořádáním této námítky soud zdůrazňuje, že obsahová kvalita a podrobnost uplatněných námitek předznamenává i to, jakým způsobem se soud žalobními body bude zabývat. Jak soud uvedl výše, obsah námítky proti narušení pohody bydlení v podstatné míře představuje citaci právních norem a judikatury. Věcně proti narušení pohody bydlení, krom šora vypořádané námítky nedostatečnosti zeleně, žalobkyně fakticky nic neuvádí a pouze konstatuje, že stavební úřad vůbec nereflektoval žalobkyniní poukazovaná východiska dovozená Nejvyšším správním soudem. Částečně proti narušení pohody bydlení brojila i v části žaloby označené jako „*Nepřezkoumatelnost*“, ke které se soud vyjádří níže. K narušení pohody bydlení soud proto uvádí následující.
32. Ve veřejnoprávní rovině selze proti hluku bránit i žalobkyniní namítaným institutem pohody bydlení. Pohoda bydlení je institut, jak správně žalobkyně uvádí, do jisté míry nezávislý na hygienických limitech. Dotčené orgány mohou dojít k závěru, že ačkoliv byly všechny limity hluku dodrženy, je míra hluku neslučitelná s pohodou bydlení (viz bod 57 nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 4/18).
33. Z judikatury NSS vyplývá, že určité zatížení na okolí způsobuje každá stavba. Z tohoto důvodu nelze požadavky na pohodu bydlení absolutizovat. Po vlastnicích je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Zároveň před posouzením této námítky soud zdůrazňuje, že dle NSS je posouzení zásahu do pohody bydlení ve své podstatě správní úvahou, kterou správní soud nemůže nahradit uvážením vlastním. Soud může pouze posoudit, jestli nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení či zda nedošlo k jeho zneužití (viz rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2011, č. j. 2 As 98/2010-44).
34. Argumentaci žalobkyně ohledně narušení pohody bydlení nelze přisvědčit. Žalovaný se pohodou bydlení zabýval v dostatečné míře. Pohoda bydlení byla posouzena na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rekapituluje úvahy uvedené v prvostupňovém rozhodnutí (zvážení, jak daleko od nemovitostí bude tzv. „rail“, tj. nejhluchnější část dráhy, přístup na dráhu ze stávající asfaltové komunikace apod.) a následně v napadeném rozhodnutí uvádí, že se plně ztotožnil s argumentací stavebního úřadu. Je pravda, že se žalovaný s touto námitkou zabývá poměrně stručně, nicméně

dostatečně. Dle judikatury NSS postačí, pokud je hloubka a kvalita argumentace správního orgánu odrazem hloubky a kvality argumentace účastníka řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS z 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), což bylo v tomto případě splněno.

35. Soud dále zdůrazňuje, že pozemky, na kterých bude pumptracková dráha stát, jsou v územním plánu vedeny jako plocha občanského vybavení – tělovýchova a sport. Žalobkyně tedy ještě před samotným společným řízením musela vědět, že tento pozemek bude nebo by mohl být obcí využit ke sportovním či tělovýchovným účelům. Dokonce ze správního spisu plyne, že předmětný pozemek byl využíván jako fotbalové hřiště. Sportoviště a jiné podobné plochy sebou zpravidla ponесou určitý zásah do pohody bydlení. Pokud žalobkyně nesouhlasila s takovýmto způsobem využití pozemku, mohla se proti tomu bránit v rámci procesu přijímání územního plánu, jeho případné aktualizace, resp. obecně v procesu územního plánování. Lze si představit i snahu stavebníka umístit do tohoto prostoru záměr, který by zasahoval do jednotlivých složek životního prostředí intenzivněji než právě projednávaný záměr. Žalobkyně, jak soud již uvedl výše, nemá právo na to, aby poměry v území, ve kterém se nachází její nemovitosti, zůstaly zakonzervovány a nikdy se neměnily.
36. Pumptracková dráha je uměle vytvořený okruh, který slouží pro jízdu na kole, kolečkových bruslích, koloběžce, skateboardu apod. Jedná se tedy o uměle upravenou plochu, která slouží ke sportovnímu vyžití obyvatelstva, podobně jako např. skateparky. Jedná se o plochu pro volnočasové vyžití široké veřejnosti a plochy podobného charakteru a jiná podobná sportoviště se obvykle umísťují s ohledem na dostupnost veřejností. V nyní projednávané věci se navíc nejedná v případě schvalovaného projektu o samotnou pumptrackovou dráhu, ale o projekt, resp. stavbu označenou jako „*Dětské hřiště s pumptrackovou dráhou, Huštěnovice*“. Výstavba dětských hřišť, vč. navazujících podobných ploch a jiných podobných sportovišť v intravilánu obce proto není ničím neobvyklá, a dokonce si takovéto umístění vyžaduje samotný charakter těchto ploch a sportovišť. Bylo by nelogické umísťovat dětská hřiště mimo intravilán obcí mimo dosah jejich uživatelů. V právě řešené situaci pumptracková dráha a dětské hřiště navazuje na komplex jiných sportovišť (fotbalové hřiště, hřiště pro malou kopanou, venkovní posilovací fitness) a bude s nimi tvořit centrum sportovišť v obci. Lze tedy shrnout, že umístění dětského hřiště s pumptrackovou dráhou uprostřed obytné zóny nelze považovat za neobvyklé (z podstaty věci i nutné) a umístění dětského hřiště a pumptrackové dráhy, tj. povolené stavby, v blízkosti jiných ploch obce určených ke sportu je racionální a předvídatelné.
37. Je pravdou, že může nastat situace, kdy v daném konkrétním případě stavba pumptrackové dráhy nebo podobného sportoviště v blízkosti rodinného domu bude nepřiměřeně zasahovat do pohody bydlení. V tomto případě se však úřady touto otázkou dostatečně zabývaly a s námitkou zásahu do pohody bydlení žalobkyně se dostatečně vypořádaly.

K otázce zásahu do rovnosti účastníků řízení

38. V souvislosti s pohodou bydlení namítala žalobkyně i zásah do rovnosti účastníků řízení, který měl být dán tím, že jednak správní orgány vytvořením bariéry stromů šetřily práva majitelů stavebních pozemků v severní části stavebního záměru větší měrou než práva její (znovu v té souvislosti poukázala na nemožnost výsadby v ochranném pásmu kanalizace), a dále tím, že její pozemek je ze všech pozemků nejbližší k pumptrackové dráze a ostatní pozemky jsou v násobně větší vzdálenosti.

39. Zásah do rovnosti účastníků lze vnímat třemi způsoby. Nález Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 50/2000 uvádí, že „*zásada rovnosti stran je zásadou spravedlivého procesu, kdy strany sporu mají rovná procesní práva. Nelze ji však zaměňovat s rovností v hmotných právech, a již vůbec ne v rámci veřejnoprávních vtažů.*“ Zásadu rovnosti, která je upravena v § 7 správního řádu, je třeba vztahovat jak k právům procesním, tak i k právům hmotným (JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. § 7 Zásada rovnosti. *Správní řád, 5. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 49)
40. Zásada rovnosti stran je dodržena, pokud má každý účastník řízení před správním orgánem stejné postavení, správní úřad zajišťuje v průběhu řízení ochranu práv účastníků řízení a správní úřad nezvýhodňuje žádného účastníka tím, že mu bude usnadňováno plnění jeho povinností.
41. Pokud žalobkyně uvádí, že stavební úřad vytvořením bariéry ze stromů šetřil práva žalobkyně méně než práva ostatních sousedů, není tento argument smysluplný. Nebyl to totiž stavební úřad, kdo si nechal vypracovat projektovou dokumentaci. Stavební úřad neurčil, na kterém místě a jak budou stromy vysazeny. Stavební úřad pouze posoudil, jestli je plánované vysazení stromů dle jemu předložené projektové dokumentace v souladu se zákonem, v souladu se závaznými stanovisky apod. V podobné situaci jako stavební úřad byl následně i žalovaný, který rovněž neurčil, kde a jak budou stromy vysazeny, kde bude vystavěna pumptracková dráha apod. Totéž platí i ve vztahu k žalobkyní namítané vzdálenosti domu od pumptrackové dráhy. Vzdálenost těchto staveb určil stavebník, nikoli úřady, jak namítá žalobkyně. K návrhu na vydání stavebního povolení se mohli vyjádřit všichni účastníci a jejich stanoviska byla v obou rozhodnutích správních orgánů reflektována. V tomto smyslu nebyla zásada rovnosti stran narušena.
42. V případě rovnosti v míře ochrany hmotných práv platí, že tato nemusí být stejná a hmotněprávní nerovnost je přirozená a přípustná. V šetřeném případě byla ochrana hmotných práv žalobkyně dostačující. Je pravda, že do hmotných práv jiných sousedních pozemků bude záměrem zasaženo méně než do hmotných práv žalobkyně. To však nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonného dotčení práv žalobkyně. *Ad absurdum* by absolutní ochrana hmotněprávních práv sousedů znamenala, že pumptracková dráha musí být od všech sousedních domů stejně vzdálená, každý dům musí být chráněn před imisemi stejnou měrou, stejnými stromy na stejném místě apod. Splnění takovýchto podmínek nelze po stavebníkovi racionálně požadovat. Důležité je, že hmotná práva žalobkyně byla chráněna alespoň na úrovni minimálního standardu a zároveň soud nedospěl k závěru, že by se jednalo o svévolné znevýhodňování pozemků žalobkyně.
43. Žalobkyně zároveň pomíjí celkový kontext stavby. Povolená stavba totiž nepředstavuje pouze pumptrackovou dráhu, neboť tato dráha je pouze jednou ze součástí celé povolené stavby. výsadba stromů v severní části pozemku, na kterém má být stavba realizována zjevně zapadá do kontextu celé stavby dětského hřiště spolu se souvisejícími krajinnými prvky a úpravami. Je patrné, že výsadba navazuje na komunikace, které mají být v prostoru vybudovány, a odstiňuje jak tyto komunikace, tak dětské hřiště, tak i pumptrackovou dráhu od výstavby.
44. V případě jihozápadního vstupu na pumptrackovou dráhu je dána přímá návaznost na hlavní komunikaci, tudíž jakékoliv odstínění z této strany postrádá smysl. Naopak je patrná uložená výsadba stromů přímo v rámci samotné pumptrackové dráhy, která bude

mít jistě význam i z hlediska ochrany proti hluku. V případě směru k pozemkům žalobkyně je evidentní snaha o odstínění domu žalobkyně a mezi samotnou dráhou a pozemky žalobkyně je dle správního spisu kalkulováno se současnou bariérou ze zeleně. Dále je patrné odstínění pumptrackové dráhy ze severovýchodní strany od zbytku dětského hřiště.

45. Podle názoru soudu celá stavba tvoří komplexní řešení prostoru bývalého fotbalového hřiště. Soud z navrhovaného a následně i schváleného řešení stavby (v celém jejím souhrnu) neseznal, že by byla práva vlastníků okolních pozemků chráněna různě, resp. že by ve vztahu k žalobkyni postupovaly správní orgány jakkoliv diskriminačně nebo v rozporu se zásadou rovnosti účastníků, pokud navržený záměr povolily.

Navrhovaná změna umístění stavby

46. Dále podle žalobkyně nebylo řádně odůvodněno, proč je jediné možné umístění dráhy tak, jak je uvedeno v projektové dokumentaci, když ona sama navrhovala řešení jiné.
47. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, není úlohou stavebního úřadu, aby autoritativně rozhodoval o tom, jak bude stavba vypadat a kde bude stát. Stavební úřad má pouze ověřit, jestli je předložený návrh v souladu se zákonnými požadavky (viz § 94o stavebního zákona). Stavební úřad toto posouzení řádně provedl a zjistil, že stavební záměr splňuje všechny zákonem stanovené požadavky (strany 10 a 11 společného povolení a strana 6 napadeného rozhodnutí). V takovémto případě stavební orgán nemůže donutit stavebníka, aby měnil tvar nebo umístění pumptrackové dráhy. Žalobkyně sice může stavebníkovi předložit alternativní návrh umístění pumptrackové dráhy, jak to ostatně učinila ve svých námitkách ze dne 8. 6. 2020, s tímto návrhem však nemusí stavebník souhlasit a ani stavební úřad nemůže stavebníkovi uložit, aby se takovýmto návrhem řídil.

K otázce nedostatečného odstupu mezi stavbami

48. Další otázkou, která podle žalobkyně nebyla správními orgány zodpovězena, je odkazem na § 25 OPVÚ otázka odstupových vzdáleností a ostatních, blíže nespecifikovaných, požadavků stanovených OPVÚ.
49. Není povinností stavebního úřadu, aby se explicitně vyjadřoval ke každému zákonnému ustanovení, které se na daný skutkový stav aplikuje. Žalobkyně porušení tohoto ustanovení v odvolání nenamítala a není důvod, aby soud hodnotil v tomto směru napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, avšak stavební úřad se touto otázkou musí zabývat alespoň v rámci svých vnitřních procesů.
50. Soud se s ohledem na zásadu plné jurisdikce touto otázkou zabýval k námitce žalobkyně.
51. Ustanovení § 25 odst. 1 OPVÚ uvádí, že „[v]zájemné odstupy **staveb** musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.“ Vzhledem k tomu, že tato vyhláška rozvádí stavební zákon, bude pojem „stavba“ posuzován ve smyslu stavebního zákona. Dle § 2 odst. 3 stavebního zákona se stavbou rozumí „veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce,

na účel využití a dobu trvání.“ Posuzovaný záměr pod tuto definici spadá, a je tudíž i stavbou dle OPVÚ. Na záměr pumptrackové dráhy byla povinnost aplikovat § 25 odst. 1 OPVÚ.

52. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že vzájemné odstupy staveb, tedy pumptrackové dráhy a rodinného domu žalobkyně, jsou dostatečné a splňují všechny požadavky uvedené v § 25 odst. 1 OPVÚ. Nejbližší body staveb jsou od sebe vzdáleny 18 metrů, přičemž výška pumptrackové dráhy nepřesáhne v žádném bodě 2,5 metrů. Soud dospěl k závěru, že by odstupy staveb, s přihlédnutím k výšce pumptrackové dráhy, jsou dostatečné pro to, aby nebylo extenzivně zasaženo do požadavků na denní osvětlení a oslunění. Rovněž nic nesvědčí pro to, že by mělo nadměrně zasaženo do pohody bydlení (viz výše), a to ani v souvislosti s odstupy mezi stavbami. Stejně tak odstup umožní údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že toto hodnocení je ve vztahu k § 25 OPVÚ pouze obecné, neboť výčet požadavků na vzdálenosti staveb uvedený v odstavcích 2 až 7 citovaného ustanovení se vztahuje na v nich konkrétně uvedené druhy staveb, mezi které ovšem dotčená stavba pumptrackové dráhy nepatří.
53. Záměr je rovněž v souladu s ostatními požadavky, které jsou v OPVÚ uvedeny (záměr je dostatečně připojen k pozemní komunikaci ve smyslu § 23 odst. 2 OPVÚ apod.). Soud nenalezl žádné ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., které by bylo se záměrem v rozporu.

Narušení veřejného pořádku a bezpečnosti

54. Další částí žaloby brojila žalobkyně proti nereflektování vlivu záměru na veřejný pořádek a bezpečnost v souvislosti s neoplocením areálu.
55. Společné povolení uvádí, že stavebník odpovídá za bezpečnost stavby (podmínka č. 2) a že ke kolaudačnímu souhlasu musí být předložen provozní řád stanovující konkrétní podmínky pro užívání areálu včetně uvedení omezené doby užívání atrakcí na denní dobu, tj. od 6:00 do 22:00.
56. Posuzovaný záměr nespadá pod stavby uvedené v § 24c OPVÚ a ani žádný jiný právní předpis pro tento stavební záměr nestanoví, že musí být oplocen. Stavebník tak není z hlediska veřejného práva povinen objekt oplocovat.
57. Posuzování vlivu na pořádek a bezpečnost v kontextu žalobkyní namítaných bodů není otázkou, která by se měla řešit v rámci společného povolení povolovacího řízení. To, že bude veřejný pořádek a bezpečnost po kolaudaci stavby porušovány je spekulace, která se může stát, ale také nemusí. Je na stavebníkovi (případně jiném provozovateli), aby veřejný pořádek a bezpečnost při provozu stavby zajišťoval. A je na něm, jakou cestou bude udržování veřejného pořádku a bezpečnosti zajišťovat, tedy jaká opatření jsou pro něj ta nejpríjemnější. Stavebník bude po kolaudaci vázán provozním řádem, ve kterém musí být dle společného povolení uvedeno, že stavba smí být používána pouze od 6:00 do 22:00. Případným negativním jevům při provozu stavby se žalobkyně může bránit jinými prostředky ochrany svých práv.

Nesouhlas sousedů se záměrem

58. Posledním žalobním bodem je tvrzení žalobkyně o nesouhlasu velké většiny nejbližších sousedů a současně vlastníků rodinných domů v okolí se záměrem stavebníka.

59. Toto tvrzení nemá soud za prokázané. V rámci společného územního a stavebního řízení vyjádřila ze všech vlastníků sousedních pozemků nesouhlas s projednávaným záměrem pouze žalobkyně a její manžel. K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu se žádní jiní sousedé nevyjádřili.
60. Nad rámec soud doplňuje, že žalobkyně není oprávněná se v rámci žaloby dovolávat ochrany práv sousedů, tedy třetích osob. Může se domáhat pouze posouzení vlastního dotčení na svých právech, tedy veřejného subjektivního práva v souladu s § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (srov. např. bod 82 rozsudku NSS ze dne 26. března 2021 ve věci sp. zn. 6 As 108/2019).

VI. Závěr a náklady řízení

61. Po celkovém hodnocení všech žalobních bodů dospěl soud k závěru, že žádný z nich není důvodný a rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
62. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto ji právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
63. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. prosince 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu